

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Β'

11 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

ΑΡΙΘ. 20

ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

*Αριθ. Πρωτ. 69
Διεκπ. 898

*Αθήναι 10 8/βριου 1924

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εὐρίσκειται καί πάλιν εἰς τήν θλιβεράν ἀνάγκην νά ὑποδείξῃ εἰς τήν Κυβέρνησιν τὸ προσγεγόμενον εἰς αὐτὴν μέγιστον ἀδίκημα τῆς ἀφαιρέσεως τῆς ἱεράς αὐτῆς περιουσίας. Ἐνῶ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τῆς Πολιτείας ὡς πρῶτον προνόμιον αὐτῆς ἐθεωρήθη τὸ ἔχειν ἰδίαν περιουσίαν, χάριν τῶν θρησκευτικῶν καὶ φιλανθρωπικῶν αὐτῆς σκοπῶν καὶ ἐνῶ ἡ χριστιανικὴ Πολιτεία κατὰ τὴν Βυζαντινὴν ὑπερχλιετὴ ἐποχὴν προσεπάθει νά ἐνισχύσῃ καὶ ἐπαυξήσῃ τὴν ἱεράν Ἐκκλησιαστικὴν περιουσίαν, κατὰ δὲ τὴν περίοδον τῆς Τουρκικῆς τορρανίας ἡ Ἐκκλησία, διὰ τῆς περιουσίας αὐτῆς, τὴν ὁποίαν οἱ βάρβαροι κατακίτηται ἐσεβάσθησαν καὶ δι' ἐπισήμων ἐγγράφων κατωχύρωσαν, προσέφεραν ἀνοπολογίστους ἐκδουλεύσεις εἰς τὸ ὑπόδουλον Ἔθνος καὶ προσπαροσεύασε τὴν ἀπελευθέρωσιν αὐτοῦ, μόλις ὅμως ἀποκατεστάθη τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος, ἐπιλαθόμενον τοῦτο τῶν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ὑποχρεώσεων τοῦ Ἔθνους, ἤρξατο διαρπάζον τὴν περιουσίαν τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ Μητροῦ. Καὶ ἐνῶ τῆς ἐν Ἑλλάδι Λατινικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἄλλων Θρησκευμάτων τὴν περιουσίαν οὐδαμῶς ἔθιξε τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος, ἀντιθέτως τὸ πᾶν τοῦτο ἐπραξε καὶ πράττει, ὅπως ἀπογομνώσῃ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς ἀναφαιρέτου ἱεράς περιουσίας αὐτῆς. Τῷ 1834 τὸ πρῶτον διὰ Νομοθετικοῦ Διατάγματος τοῦ Ὁθωνος διέλυσε πλείστας Μονάς, διεσκόρπισε καὶ ἐξηφάνισε τὴν ἀνεκτίμητον αὐτῶν περιουσίαν, ἧτις ἦτο ταυτοχρόνως καὶ Ἐθνικὴ περιουσία, διότι ἡ Ἐκκλησία μετεχειρίζετο αὐτὴν πάλιν χάριν τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας. Παρὰ τὰς τότε γενομένας ἐπαγγελίας, τὸ Κράτος, μικρὰς μόνον ἀναλαβὸν οἰκονομικὰς ὑποχρεώσεις, οὐδεμίαν μέριμναν ἔλαβεν ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, ὃν ἀφήκεν εἰς ἀπερίγραπτον

ἐκ πάσης ἐπόψεως οἰκτροὰν κατάστασιν. Ἡ δὲ διαχείρισις τῆς ὑπολειφθείσης Μοναστηριακῆς περιουσίας, ἐξαρτηθεῖσα ἐκ τοῦ Ἱπουργείου ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐκ τῶν Νομαρχῶν, διὰ τῆς ἐπεμβάσεως τῶν πολιτισμῶν ὑπῆρξε τοιαύτη, ὥστε αἱ Μοναὶ ὑπεβάλλοντο εἰς χρεὴ πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ἀναγκῶν τῶν καὶ ἐπώλουν τὰ κτήματά των πρὸς ἀπόσβεισιν τῶν χρεῶν. Εἰς τὴν κατάστασιν ἐκείνην ἔβηκε τέρμα ἡ ἔδρασις τοῦ Γεν. Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου, δι' οὗ καὶ περισυνελέγη καὶ διεσώθη ἡ ὑπολειφθείσα Μοναστηριακὴ περιουσία, ἧς τὰ περιουσιώματα ἤρξαντο ἐπαρκοῦντα οὐχὶ μόνον εἰς τὴν συντήρησιν αὐτῶν τῶν ἱερῶν Μονῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας. Ἀπηλλάγη δὲ τὸ Κράτος παντὸς οἰκονομικοῦ βάρους ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπὶ πλεόν ἐπεβάρυνε τὸ Γεν. Ἐκκλ. Ταμεῖον διὰ τῆς πληρωμῆς τῆς μισθοδοσίας δημοσίων ὑπαλλήλων, οἳ οὐ εἶναι οἱ καθηγηταὶ τῶν θρησκευτικῶν, οὕτω δὲ τὸ Γεν. Ἐκκλ. Ταμεῖον καταβάλλει τοὺς μισθοὺς τῶν Ἀρχιερέων τῆς Παλαιᾶς καὶ Νέας Ἑλλάδος, τῶν ἱεροκηρῶν, τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου καὶ Ἱ. Μητροπόλεων, τῶν ἱερατικῶν Σχολῶν, τῶν ὑποτρόφων ἐν ἄλλαις Ἱερατικαῖς καὶ Θεολογικαῖς Σχολαῖς, τῶν Καθηγητῶν τῶν Θρησκευτικῶν μαθημάτων, τὰς δαπάνας τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἀποστολῶν, τὰς εἰσφορὰς ὑπὲρ τῆς Δημ. Ἐκπαιδεύσεως καὶ διαφόρων φιλανθρωπικῶν καταστημάτων καὶ ἐν γένει προσπαθεῖ νά ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς Ἐκκλησίας. Οὕτω τὸ Γεν. Ἐκκλ. Ταμεῖον προσέφερε μέγιστας ἐκδουλεύσεις καὶ ὑπῆρξεν ἀληθῶς θεσμὸς ἐπωφελής, ὅσα δὲ θεροβωδῶς διεθρυλλήθησαν ἐσχάτως περιδῆθεν γενομένων ἐν αὐτῷ καταχρήσεων, εἶναι ὄλωρ ἀνοπόστατα. Τὸ Γεν. Ἐκκλ. Ταμεῖον, ἀναδιοργανούμενον, διὰ τῆς καταλλήλου χρησιμοποίησεως τῆς Μοναστηριακῆς περιουσίας, ἔμελλε νά μισθοδοτήσῃ τὸν ἐνοριακὸν Κλήρον, νά ἰδρύσῃ Ἱερατικὰς Σχολὰς, νά πυκνώσῃ τὴν τάξιν τῶν ἱεροκηρῶν, καὶ νά ἀνταποκριθῇ ἐν γένει εἰς τοὺς ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας θρησκευτικοὺς καὶ ἠθικοὺς σκοποὺς τῆς Ἐκκλησίας.

Δυστυχῶς ὅμως ἀπὸ τοῦ 1920, διὰ τῆς ἐπιψηφίσεως τοῦ πρώτου ἀγροτικοῦ νόμου ὑπ' ἀριθ. 2052 περὶ ἀναγε

καστικής απαλλοτριώσεως αγροτικών κτημάτων, παρεβί-
 αστησαν θεμελιώδεις διατάξεις της Ὁρθοδόξου Ἐκ-
 κλησίας περί απαλλοτριώτου της εκκλησιαστικής
 περιουσίας και ἀφέθη ἔκτοτε νὰ πιστεῖσῃ ὁ Ἑλληγι-
 κὸς Λαὸς ὅτι εἶναι ἐπιτετραμμένη ἡ κατάληψις της πε-
 ριουσίας της Ἐκκλησίας, της προωρισμένης διὰ τὴν
 ἐξοπηρέτησιν σκοπῶν πάλιν εἰς αὐτὸν τὸν Λαὸν ἀνα-
 φερομένων.

Ἄνοσίαν και ἀθέμιτον κηρύττουσιν οἱ Πατέρες της
 Ἐκκλησίας τὴν ἀπαγορευομένην ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κα-
 νόνων απαλλοτριώσιν Ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων, ἀλλά,
 παρὰ τὴν ἐντονωτάτην της Ἱεραρχίας της Ἐκκλησίας
 της Ἑλλάδος ὑπόμνησιν τούτων και τὰς ἀλλεπαλλή-
 λους διαμαρτορίας, παρὰ τὰς ζωηρὰς ἀγορευσεις ἐν τῷ
 Κοινοβουλίῳ ἀνδρῶν εὐσεβῶν, ἀμονομένων της Ἐκκλη-
 σίας, τὸ Κράτος ἐπέμεινεν εἰς τὴν χαραχθεῖσαν ἀγρο-
 τικὴν πολιτικὴν. Καὶ ὡς πρόφασις μὲν της τριαύτης
 πολιτικῆς ἐφέρετο ἡ ἀποκατάστασις τῶν ἀκτημόνων,
 ἐν τῇ πραγματικότητι ὅμως τὰ ἱερὰ κτήματα διασκορ-
 πίζοντο και παρεδίδοντο πολλακίς εἰς μεγαλοκτήμονας
 και πλοοσίους ἀνθρώπους, οὐχὶ εἰς πτωχοὺς και εἰς
 δυστυχεῖς πρόσφορας, ἡ δὲ Ἐκκλησία ἀπεγομνοῦτο
 της ἱερᾶς και ἀναφαιρέτου ἰδιοκτησίας αὐτῆς. Ὡς ἐκ
 συνθήματος, αἱ ἀλλήλας διαδεχόμεναι Κυβερνήσεις, ἐν
 μέσῳ δυσπεριγράπτου πολιτικῆς ἀνωμαλίας, ἐπέτειναν
 τὰς προσκαθείας των πρὸς ἐξαφάνισιν της Ἐκκλησια-
 στικῆς περιουσίας. Οὕτω δὲ τὸν πρῶτον ἐκείνον ἀγρο-
 τικὸν Νόμον ἐπηκολούθησαν ἕτεροι, ὡς ὁ Νόμος 2022,
 τὸ Νομοθετικὸν Διάταγμα της 15ης Φεβρουαρίου 1923
 περί ἀποκαταστάσεως ἀκτημόνων καλλιεργητῶν και
 τελουταῖν τὸ Νομοθετικὸν Διάταγμα της 4ης Φεβρου-
 αρίου 1924, δι' οὗ ἐτροποποιήθη ὁ ἀγροτικὸς Νόμος
 και δι' οὗ ὀρίζεται, ὅτι κατὰ προτίμησιν και πρὸ πά-
 σης ἄλλης ἀπαλλοτριώσεως κηρύσσονται ἀπαλλοτριω-
 τέα γυνικῶς τὰ Μοναστηριακὰ κτήματα. Τὸ Νομο-
 θετικὸν τοῦτο Διάταγμα συμπληροῖ τὸ ἔργον τοῦ πρὸ
 ἐνενηκονταετίας ἐκδοθέντος πρώτου Νομοθ. Διατάγ-
 ματος τοῦ Ὁθωνος, διότι διαλύονται ὀριστικῶς, διὰ της
 ὀλοκληρωτικῆς ἀπαλλοτριώσεως της Ἐκκλησιαστικῆς
 περιουσίας, και αἱ λοιπαὶ Μοναὶ τοῦ Κράτους. Ὡσεὶ δὲ μὴ
 ἤρκει ἡ διαρπαγὴ της ἀγροτικῆς περιουσίας, διὰ Νομοθ.
 Διαταγμάτων της Ἐπαναστάσεως ἀπὸ τοῦ παρελθόντος
 ἔτους ἐπετρέπη ἡ ὑπὸ οἰκοδομικῶν Συναταρισμῶν ἀξι-
 ωματικῶν και δημοσίων ὑπαλλήλων κατάληψις τῶν
 Μοναστηριακῶν οἰκοπέδων, ὑπὸ τὴν πρόφασιν της
 ἀποκτήσεως ἰδίας στέγης. Ἐὰν προὔκειτο περί πτωχῶν
 ἀναπήρων ἀξιωματικῶν και δημοσίων ὑπαλλήλων, ἡ Ἐκ-
 κλησία πρώτη θὰ ἦτο πρόθυμος νὰ παράσχη ὠρισμένας
 ἐκτάσεις και νὰ βοηθήσῃ αὐτοὺς πρὸς ἀπόκτησιν ἰδίας

κατοικίας. Διότι ἔργον της Ἐκκλησίας εἶναι νὰ βοηθῇ
 τοὺς πτωχοὺς και πάντας τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην. Ἄλλ'
 ἐν προκειμένῳ, συνετρίβθη πρωτοφανὴς διαρπαγὴ τῶν
 εκκλησιαστικῶν οἰκοπέδων ἐν Ἀθήναις και ἐν τοῖς
 περιχώροις, ὧν ἡ ἀξία ὑπερβαίνει τὸ ἥμισυ δισεκατομ-
 μύριον, πρὸς τὸν σκοπὸν οὐχὶ της δυσκολόνσεως τῶν
 πτωχῶν και ἔχόντων ἀνάγκην στέγης, ἀλλὰ της ἐκμε-
 ταλλεούσεως ἱερᾶς και καθωσωμένης τῇ Ἐκκλησίᾳ
 περιουσίας. Κρίνομεν περιττὸν νὰ ἐπαναλάβωμεν ὅσα
 ἐπισήμως ἡ Ἐπιτροπεία τῶν οἰκονομιῶν κατήγγειλεν
 ἤδη περί της ὑπὸ τῶν Συναταρισμῶν διαρπαγῆς τῶν
 οἰκοπέδων τῶν Μονῶν και αὐτῶν ἔτι τῶν Ἱερῶν Ναῶν.
 Ἄνθρωποι εὐποροῦντες κατέλαβον ἀντὶ εὐτελεστατῆς
 τιμῆς οὐχὶ ἀπλῶς ὀλίγους πῆγχις πρὸς ἀνοικοδόμησιν
 μιᾶς οἰκίας, ἀλλ' οἰκόπεδα διὰ πολλὰς οἰκίας, τινὲς δὲ
 και ἤρξαντο μεταπωλοῦντες αὐτὰ, ὡς ἀνεγράφη ἐν ταῖς
 ἔφημερίσιν, εἰς τιμὰς ὑπερόγκους.

Καὶ ταῦτα, καθ' ἣν στιγμήν ἡ Ἐκκλησία ἔχει μορίας
 ἀνάγκας πρὸς τὴν πνευματικὴν αὐτῆς δράσιν χάριν τοῦ
 Λαοῦ, ὁ δὲ ἐνοριακὸς κληρὸς πολλαχοῦ της τε Πα-
 λιαῖς και της Νέας Ἑλλάδος πένεται.

Τὸ ζήτημα δὲν εἶναι ἀπλῶς οἰκονομικόν, ὡς ἠδύ-
 νατό τις νὰ ὑπολάβῃ, ἀλλ' ἀπειλεῖ αὐτὴν τὴν ὑπαρξιν
 της Ἐκκλησίας της Ἑλλάδος, εἶναι ζήτημα Θρησκευ-
 τικὸν και Ἐκκλησιαστικὸν και ἐν τῇ πραγματικότητι
 ἀποτελεῖ διωγμὸν κατὰ της Ἐκκλησίας ἐκ μέρους τοῦ
 ἐπιστήμου Ἑλληνικοῦ Κράτους, καθ' ὃν χρόνον τὰ γεί-
 τονα Βαλκανικὰ Κράτη περιθάλλουσι και προάγουσι
 τὴν ἐν αὐτοῖς Ὁρθόδοξον εκκλησίαν. Ζήτημα τῷ ὄντι
 σοβιρώτατον προβάλλεται, καθ' ὅσον τὸ Ἑλληνικὸν
 Κράτος ἀρνεῖται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὸ δικαίωμα νὰ
 ἔχη ἰδίαν περιουσίαν, τὰ δὲ ἱερὰ καθιδρόματα αὐτῆς
 χρησιμοποιεῖ οὐχὶ πρὸς εκκλησιαστικοὺς και θρησκευ-
 τικοὺς, ἀλλὰ πρὸς ἄλλοτριους σκοποὺς. Διότι, ἐὰν ἐπι-
 κρατήσῃ ἡ χαραχθεῖσα πολιτικὴ, τὸ Κράτος ἔ' ἀφαιρῇ
 ἐκάστοτε παρὰ της Ἐκκλησίας πᾶσαν ἀποκτωμένην ὑπ'
 αὐτῆς ἐκδωρεῶν τῶν εὐσεβῶν προερχομένην περιου-
 σίαν, ἄνευ της ὁποίας δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ὡς ὀργα-
 νισμὸς δρῶν ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ κοινωνίᾳ και ἔχων ἀνάγκην
 οἰκονομικῶν μέσων. Διὰ προσφάτων νόμων, ὀπα-
 γορευθέντων ὑπὸ ἐνδιαφερομένων προσώπων, Μετόχια
 Μονῶν, ἱεροὶ Ναοί, και προσκονήματα ἀφηρεθήσαν
 ἀπὸ της Ἐκκλησίας, αἱ δὲ πρόσοδοι αὐτῶν προωρίσθη-
 σαν οὐχὶ διὰ θρησκευτικοὺς και εκκλησιαστικοὺς σκο-
 ποὺς, ἀλλὰ δι' ἔργα κοινωνικῆς, δι' ἃ τὸ Κράτος ἔχει τὴν
 ὑποχρέωσιν νὰ ἐξουρίσκῃ πόρους. Δὲν ἠκούσθη ὅτι τὰ
 κτήματα λ.χ. τοῦ Πανεπιστημίου ἢ ἄλλου καθιδρόμα-
 τος κατέλαβε τὸ Κράτος διὰ νὰ κατασκευάσῃ ὁδοὺς και
 λιμένας και ἐπαγγελματικὰς Σχολὰς, ὡς ἔπραξε κατα-

λαβόν Ναοὺς καὶ προσκυνήματα. Τοῦναντίον, τὸ Κράτος χορηγεῖ πλοοσίως καὶ ἀξάνει ἐκάστοτε τὴν περιουσίαν εἰδικῶν ἰδρυμάτων, ἐκτὸς μόνης τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ στάσις τοῦ Κράτους ἀπέναντι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐμποεῖ τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι θεωρεῖ τὴν ὑπαρξίν αὐτῆς περιττὴν καὶ ἐνῶ διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν λ.χ. ἐσχάτως ἐψήφισε νέας δαπάνας 200,000,000 περὶπου ἐτησίως, ἐνῶ ἐμερίμνησε περὶ πάντων τῶν ὑπαλλήλων καὶ περὶ τῶν ἐργατῶν, ἀφίνει τὰς χιλιάδας τῶν ὀρθοδόξων Ἑλλήνων ἐφημερίων ἄνευ ἄρτου. Καὶ τοῦτο πράττει καθ' ὅν χρόνον οὐχὶ μόνον δὲν θίγει τὴν περιουσίαν τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν καὶ Θρησκευμάτων ἀλλὰ καὶ προστατεύει καὶ μισθοδοτεῖ τοὺς Θρησκευτικοὺς Λειτουργοὺς τῶν Ἑβραίων καὶ τῶν Ὁθωμανῶν! Συμβαίνει δὲ καὶ τοῦτο τὸ τραγικόν, ὅτι ἐνῶ διὰ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Κράτους καταργεῖται μὲν ὁ ἱερός θεσμὸς τοῦ μοναχικοῦ βίου, ἐνδοξα δὲ κέντρα τῆς Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας καὶ σεπτὰ μνημεῖα καὶ προσκυνήματα, ἡ Μονὴ τῆς Λαύρας, τοῦ Μεγ. Σπηλαίου, τῶν Μετεώρων καὶ ἄλλαι διαλύονται ἤδη, ἰδρύνονται νέαι Λατινικαὶ Μοναὶ ἐν Ἑλλάδι καὶ αἱ ὑπάρχουσαι εἰς τὰς Κοκλάδας καὶ ἄλλαχοῦ ἀγοράζουσι διὰ τρίτων προσώπων τὰ εἰς εὐτελεστάτας τιμὰς ἀπαλλοτριούμενα κτήματα τῶν Ὁρθοδόξων Μονῶν, ἡ δὲ Λατινικὴ προπαγάνδα, τῆ ἀνοχῆ τοῦ Κράτους, προσλαμβάνει ἐπικίνδονον ἔντασιν. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἔνεκα τῆς τοιαύτης ἀστοργίου στάσεως τοῦ Κράτους δὲν εἶναι εἰς θέσιν ν' ἀντεπεξέλθῃ κατὰ τῆς ξένης προπαγάνδας, νὰ μορφώσῃ καὶ ἐξασφαλίσῃ οἰκονομικῶς τὸν Κλήρον, ν' ἀξήρῃ τοὺς ἱεροκλήρικους, νὰ ἰδρῶσῃ Σχολὰς, νὰ ἐκδώσῃ ἠθοπλαστικὰ βιβλία διὰ τὸν Λαόν, νὰ μεριμνήσῃ περὶ τῆς ἠθικῆς καταστάσεως τῆς κοινωνίας, νὰ ἀναπτύξῃ τὴν φιλανθρωπικὴν αὐτῆς δράσιν. Ἐνῶ δὲ τὸ ἐπίσημον Ἑλληνικὸν Κράτος κατέχει ἐν Ἀθήναις τὴν Γερμανεῖον Ἱερατικὴν Σχολὴν καὶ ὀριστικῶς μεταποιεῖ αὐτὴν εἰς Σχολὴν Χωροφυλακῆς, παμμέγισται καὶ πλουσιώταται τῆς ξένης προπαγάνδας ἰδρύνονται Σχολαὶ καὶ ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις. Δυστυχῶς, παρ' ὅλας τὰς ὑποδείξεις τῆς Ἱ. Συνόδου, αἱ κατὰ καιροὺς Κυβερνήσεις δὲν ἐσκέφθησαν ἐπὶ τοῦ μεγίστου Ἐθνικοῦ κινδύνου, ὅστις ἐπαπειλεῖται καὶ ἐκ τῆς ἐνισχύσεως τῆς ξένης προπαγάνδας, ἀλλὰ προπάντων ἐκ τῆς ἐξασθενήσεως τοῦ πρωτίστου διὰ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ παράγοντος, οἷα εἶναι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἣτις μόνη, ὡς ἐν τῷ παρελθόντι καὶ ἐγαλούχησε καὶ ἔσωσε καὶ ἀπηλευθέρωσε τὸ Ἔθνος, δύναται καὶ πάλιν νὰ σώσῃ αὐτὸ πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς καὶ νὰ προλάβῃ τοὺς περικυκλοῦντας αὐτὸ κινδύνους. Δέον δὲ νὰ προστεθῇ, ὅτι ἡ ἐξασθένεισις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

δὲν συντελεῖται μόνον διὰ τῆς ὑπὸ τοῦ Κράτους ἀφαιρέσεως τῆς περιουσίας αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς μειονεκτικῆς καθόλου θέσεως αὐτῆς ἐν αὐτῷ, διὰ τῆς ἐλλείψεως πίστεως προστασίας, διὰ τῆς ὑπὸ τῶν διαφόρων Κυβερνήσεων, τῆ εἰσηγήσει ἐνδιαφερομένων προσώπων, φηφίσσεως νόμων προσκρουόντων εἰς τοὺς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰς τὸ καλῶς νοούμενον συμφέρον τῆς Κοινωνίας.

Οὕτως ἐφηφίσθησαν ἐσχάτως Νόμοι δυσκολόνοντες τὸ διαζύγιον καὶ διασαλεύοντες τὰς βάσεις τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου. Εἶναι δὲ ἀτίεσημείωτον, ὅτι, ἐνῶ κατὰ τὴν μεταπολεμικὴν περίοδον οὐ μόνον τὰ γείτονα ἡμῖν Ὁρθόδοξα Βαλκανικὰ Κράτη, ἀλλὰ καὶ τὰ Δυτικὰ Κράτη περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος καὶ τὴν ἐπικράτησιν τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν διὰ τῆς Ἐκκλησίας, τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος ἀρνητικῶς καὶ θετικῶς συντελεῖ εἰς τὴν ἐξασθένεισιν τῆς Ἐκκλησίας, ἣτις ἀναποσπάτως καὶ ἀδιαρρήκτως μετὰ τοῦ Ἐθνους συνδέεται. Δυστυχῶς, ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, αἱ ἐκάστοτε Κυβερνήσεις ἐτήρησαν τὴν αὐτὴν στάσιν ἔναντι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, περιαιγοῦσαι αὐτὴν εἰς ἀδιέξοδον.

Ταῦτα ἔχουσα ὅπ' ὄψει ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τὰς μεγίστας αὐτῆς εὐθύνas ἀναλογιζομένη, ἀναγκάζεται νὰ ὑποβάλλῃ εἰς τὴν Κυβέρνησιν τὰ ἑξῆς:

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ μητρικῇ αὐτῆς στοργῇ πρὸς τὸν Λαόν, πρώτη ἐπιθυμοῦσα τὴν ἀποκατάστασιν τῶν ἀκτημόνων γεωργῶν καὶ τῶν προσφύγων τοιούτων καὶ ἔχουσα εἴπερ τις καὶ ἄλλος πᾶσαν προθυμίαν νὰ συντρέξῃ εἰς τὸ ἔργον, ἅμα δὲ καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ μὴ ἀπογυμνώσῃ ἐντελῶς ἑαυτὴν τῆς ἱερᾶς καὶ ἀναφαιρέτου αὐτῆς περιουσίας, διότι ἄλλως δὲν θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐκπληροῖ τοὺς ἱεροὺς καὶ θρησκευτικοὺς αὐτῆς σκοποὺς ὑπὲρ τῆς κοινωνίας, ζητεῖ 1) τὴν ἄρσιν τοῦ τελευταίου Νομοῦ. Διατάγματος, τοῦ τροποποιήσαντος τὸν ἀγροτικὸν Νόμον, καὶ ἐπιφέροντος τὴν ὀλοκληρωτικὴν ἀπαλλοτριώσιν τῆς Μοναστηριακῆς περιουσίας, τὴν ἀναθεώρησιν τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων ἐπὶ τῶν ἐμπορευτικῶν δικαιωμάτων, κτημάτων Μονῶν. καὶ τὴν ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς Κυβερνήσεως ἐκπλήρωσιν τοῦ ἀνωτέρω σκοποῦ, 2) τὴν ἀκώρωσιν τῶν γενομένων ἀπαλλοτριώσεων Μοναστηριακῶν οἰκοπέδων ἐν οἷς καὶ τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μητροπόλεως οἰκοπέδου τῆς Ἱ. Μονῆς «Πεντέλης», 3) τὴν ἀπόδοσιν τῶν Μοναστηριακῶν ἀγροτικῶν ἐν γένει κτημάτων, ἐφ' ὅσον ταῦτα δὲν ἐδόθησαν εἰς κολλήγους ἢ πραγματικῶς ἀκτήμονας γεωργοὺς, 4) τὴν κατάργησιν τῶν εἰδικῶν νόμων 3222, 3225 ὡς καὶ παντὸς ἐτέρου εἰδικοῦ τοιοῦτου, πλὴν τῶν

ἀφορώντων εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν τῆς Εὐαγγελιστρίας Τήνου, δι' ὧν ἀνατίθεται ἡ διοίκησις καὶ διαχειρίσις Ναῶν, Παρεκκλησιῶν καὶ Ἐξωκκλησιῶν εἰς τὰς διὰ τῶν Νόμων τούτων καθροισζομένης Ἐπιτροπείας, τῶν προσόδων αὐτῶν διατιθεμένων εἰς ἄλλοτρίους πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν σκοποῦς, καὶ τὴν ὑπαγωγὴν τῶν τοιοῦτων Ναῶν εἰς τὸν περὶ διοικήσεως τῶν ἑνοριακῶν Ναῶν καὶ ἐξωκκλησιῶν Νόμον τῆς 17ης Δεκεμβρίου 1923, 5) ἐπαρκῆ οἰκονομικὴν συμβολὴν τοῦ Δημοσίου πρὸς τὸ Γενικὸν Ἐκκλησιαστικόν Ταμεῖον εἰδικῶς διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς μισθοδοσίας τοῦ Ἐνοριακοῦ κλήρου, 6) Συναγματικὴν διάταξιν, ὀρίζουσαν, ὅτι δὲν ψηφίζεται νόμος ἀναφερόμενος ὅπως δῆποτε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν περιουσίαν αὐτῆς ἄνευ προηγουμένης συμφώνου γνώμης τῆς Ἱεραρχίας καὶ 7) ἀποδοσὶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Γερμανοῦ Ἱερατικῆς Σχολῆς.

Ἄνευ τῆς ἀμέσου καὶ πλήρους ἱκανοποιήσεως τῶν αἰτημάτων τούτων, ἡ θέσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Ἑλλάδι καθίσταται προβληματικὴ. Εὐδελπιστεῖ ὅμως ἡ Ἱ. Σύνοδος, ὅτι ἡ Πολιτεία θὰ κατανοήσῃ ὅτι ὕψιστα πνευματικὰ καὶ ἠθικὰ, ἀλλὰ καὶ Ἐθνικὰ συμφέροντα ἐπιβάλλουσι τὴν θεραπείαν τοῦ γενομένου ἀδικήματος πρὸς τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ὅτι θὰ γίνωσιν ἀποδεκτὰ τὰ ἄνω αἰτήματα καὶ ὅτι θὰ δοθῇ ὡς τάχιστα ἡ ἐπὶ τῆς ἀποδοχῆς αὐτῶν ἀπάντησις. Ἄλλως ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας ἀπεκδέχεται πάσης εὐθύνης διὰ τὰς ἐνδεχομένας σοβαρὰς συνεπείας, ἃς ἤθελε προκαλέσει ἡ τοχὸν ἀδιαφορία τῆς Κυβερνήσεως εἰς τὴν ἄμεσον καὶ ταχίαν ἀποδοχὴν τῶν δικαιοτάτων τούτων αἰτημάτων.

- † Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Πρόεδρος
- † Ὁ Ζακύνθου Διονύσιος
- † Ὁ Φωκίδος Ἀμβρόσιος
- † Ὁ Κεφαλληνίας Δαμασκηνὸς
- † Ὁ Λαρίσης Ἀρσένιος
- † Ὁ Μεσσηνίας Μελέτιος
- † Ὁ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας Γερμανὸς
- † Ὁ Πατρῶν Ἀντώνιος
- † Ὁ Σύρου, Τήνου, Ἄνδρου Ἀθανάσιος
- † Ὁ Μανευβασίας καὶ Λακεδαιμόνος Γερμανὸς
- † Ὁ Λευκάδος καὶ Ἰθάκης Δανιὴλ
- † Ὁ Δημητριάδος Γερμανὸς
- † Ὁ Θήρας Ἀγαθάγγελος
- † Ὁ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας Ἀμβρόσιος
- † Ὁ Ὑδρας καὶ Σπετσῶν Προκόπιος
- † Ὁ Θηβῶν καὶ Λεβαθείας Συνέσιος
- † Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Τιμόθεος
- † Ὁ Ἄρτης Σπυρίδων
- † Ὁ Παροναξίας Ἱερόθεος

- † Ὁ Τρίκης καὶ Σιαγῶν Πολύκαρπος
 - † Ὁ Γυθείου καὶ Οἰτύλου Διονύσιος
 - † Ὁ Κορινθίας Δαμασκηνὸς
 - † Ὁ Κυθήρων Δωρόθεος
 - † Ὁ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας Κωνσταντῖνος
 - † Ὁ Χαλκίδος Γρηγόριος
 - † Ὁ Κερκύρας καὶ Παξῶν Ἀθηναγόρας
 - † Ὁ Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας Ἀιδρεάς
 - † Ὁ Καρυστίας Παντελεῖμων
 - † Ὁ Ἠλείας Ἀντώνιος
 - † Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Πολύκαρπος
- Ὁ α' Γραμματεὺς
Ἀρχιμ. Θεόκλητος Παναγιωτόπουλος

ΤΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟΝ ΠΕΥΜΑ

Ὡς προϋπόθεσις τοῦ κηρύγματος

Κατὰ τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 1910, Γερμανοὶ τινες ἱερεῖς τοῦ Δυτικοῦ δόγματος, λαβόντες ἀφορμὴν ἐξ Ἐγκυκλίου τοῦ Ποντίφηκος, περὶ τῆς ἐπιπολαζούσης παρὰ πλείστοις θρησκευτικῆς ἀμαθείας, συνεκρότησαν ἐν τῇ μικρᾷ πόλει Ravensburg εἶδος Διασκέψεως περὶ τοῦ κηρύγματος, πρὸς ἀναζήτησιν τῶν μέσων διὰ τὴν ἐμφύχωσιν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς δράσεως τοῦ χριστιανικοῦ Ἀμβωνος. Τῆς Διασκέψεως ταύτης προήδρευσεν ὁ Ἐπίσκοπος τοῦ Rottenburg κ. Von Kerpler, εἰς οὗ τὴν περιφέρειαν καὶ ὑπήγετο τὸ Rottenburg. Ἄλλ' οὐδεὶς, ὡς ὁμολογεῖται, ἦτο καὶ περισσότερον ἐνδεδειγμένος τοῦ ἐπισκόπου τούτου, ἵνα χειρισθῇ τὸ σοβαρὸν τοῦ κηρύγματος ζήτημα καὶ δώσῃ εἰς τὸν Κλήρον, ὡς πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο, τὸν προσήκοντα καὶ σταθερὸν προσανατολισμόν, τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐπραξεν εἰς σειράν ὁμιλητικῶν μαθημάτων, ἐνώπιον τῆς εἰρημένης Διασκέψεως.

Τὴν οὐσίαν τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ ἐξέδωκεν ὁ Ἐπίσκοπος ἐν μικρῷ τομιδίῳ, ὑπὸ τὸν τίτλον La predication contemporaine, οὗτινος ἔχομεν ἐνώπιον ἡμῶν γαλλικὴν μετάφρασιν. Ἡ ὠφέλεια, ἣν ἐξ αὐτῆς ἀπεκομίσασμεν καὶ ἡ κοινῶ ὁμιλητικοῦ διαφέροντος ἀξία τοῦ ἐν λόγῳ ἔργου, προσάγει ἡμᾶς νὰ ἀσχοληθῶμεν εἰδικότερον εἰς τὰ οὐσιωδέστατα τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ, οἰκιοποιούμενοι τὰς ὁμιλητικὰς σκέψεις καὶ συμβουλὰς τοῦ συγγραφέως καὶ ἐπιμελούμενοι ὅπως προσαρμόσωμεν αὐτὰς πρὸς τὰς ἀνάγκας καὶ τὰς συνθήκας τοῦ καθ' ἡμᾶς ἱεροῦ Κηρύγματος.

Ὀὐδεὶς δύναται νὰ ἀρνηθῇ, γράφει ὁ Ἐπίσκοπος

ὅτι, ἐπὶ τῆς συγχρόνου ζωῆς ἡμῶν ἰσχυρότατα ἀπετύπωσε καὶ ἀποτυποῖ τὴν ἑαυτοῦ σφραγίδα τὸ ρεῦμα τοῦ σοσιαλισμοῦ. Εἶναι ὁ βασιλεὺς τῆς ἡμέρας· προσελκύει πρὸς ἑαυτὸ πάσας τὰς προσπαθείας, ἀπορροφᾷ τὸ ἐνδιαφέρον, τὴν δύναμιν, τὴν προσοχὴν τῶν ὄχλων. Πρὸ τῆς τοιαύτης ὕψους τῆς συγχρόνου ζωῆς, θὰ ἦτο ἀκατανόητον πῶς ἡ θρησκεία, ὁ χριστιανισμός, ὁ ρήτωρ τοῦ ἄμβωνος θὰ ἦτο δυνατόν νὰ μένωσιν ἕνοι ὡς πρὸς τὸν διακανονισμόν τῶν ὄρων τῆς ἐργασίας καὶ τοῦ μισθοῦ καὶ τὴν λύσιν τῶν ἐν γένει σοσιαλιστικῶν προβλημάτων. Θὰ ἦρκει μόνον τοιαύτη νὰ λαμβάνηται προφύλαξις, ὥστε νὰ ἀποφεύγηται ὁ κίνδυνος τῆς ἐπιδιώξεως τῶν ὕλικῶν συμφερόντων μᾶλλον παρὰ τοῦ Θεοῦ, τῆς ψυχῆς καὶ τῆς αἰωνιότητος.

Ἄλλ' ἡ μοῖρα ἠθέλησεν ὥστε, ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, ἡ κίνησις νὰ κατευθυνθῇ ὑπὸ πνεῦμα ἐχθρικὸν πρὸς τὴν θρησκείαν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν. Ὁ σοσιαλισμὸς ἀπέβη ὁ κερηρυγμένος ἐχθρὸς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς πίστεως. Οἱ ἀκολουθοῦντες τὴν σημαίαν αὐτοῦ ἔχουσιν ἀπολεσθῆ δι' ἡμᾶς, λέγει ὁ Σεβ. Kepler. Ἰδοὺ ὁ λόγος, διατὶ ἡ Ἐκκλησία καὶ ὁ Ἄμβων, πρὶν ἀκόμη καὶ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Κοινωνίᾳ διαχυθῆ εὐρύτερον τοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ κομμουνισμοῦ τὸ μίσημα, ὀφείλουσι νὰ αναπτύξωσι πεφωτισμένην καὶ ἐπιμελελημένην δρᾶσιν πρὸς προφύλαξιν καὶ σωτηρίαν τόσοῦ ἐργατικοῦ κόσμου τῆς Ἑλλάδος, εὐσεβοῦς, ὅσον καὶ ἀπλοῦκοῦ, εὐεπιφόρου εἰς τὰς καινὰς ἰδέας καὶ τὰ καινὰ δαιμόνια καὶ οὐχὶ δυσκόλου θύματος τῆς ὀργανωμένης σοσιαλιστικῆς προπαγάνδας, ἵνα μὴ φθάσωμέν ποτε εἰς τὴν θέσιν νὰ θρηνησωμεν τὴν ἀπώλειαν χιλιάδων πιστῶν. Ἐχομεν δὲ οὐκ ὀλίγα θύματα τῆς ἀντιθρησκευτικῆς ταύτης τάσεως τῶν κομμουνιστῶν τῆς Ἑλλάδος.

Τὸ ζήτημα εἶναι: πῶς ἡ Ἐκκλησία, καὶ διὴ τὸ Ἄμβων, θὰ συγχρονίσῃ τὴν ἐίργειαν αὐτοῦ ἐν σχέσει πρὸς τὸ σοσιαλιστικὸν ρεῦμα καὶ διὴ τὰ ἐργατικὰ ζητήματα;

Ἐσκέφθησάν τινες, γράφει ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Kepler, νὰ καταφύγωμεν εἰς νέον τι γένος κηρύγματος, εἰς τὸ Κοινωνικὸν κήρυγμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἠσχολεῖτο εἰς τὰ σοσιαλιστικὰ προβλήματα, ὑπολαμβάνοντες ὅτι θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἐπαναφέρωμεν τὸν ἐργάτην εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὁμιλοῦντες αὐτῷ περὶ ἐθνικῆς καὶ πολιτικῆς οἰκονομίας, διαζωγραφοῦντες τὴν κατάστασιν τῆς κοινωνίας, τὰς συγκρούσεις, τὰ κακὰ ἐξ ὧν αὕτη ὑποφέρει, καὶ ὑποδεικνύοντες τὰς εἰσακτέας μεταρρυθμίσεις.

Ἄλλὰ τοιαύτη ὁμῶς κατεύθυνσις τοῦ ἱεροῦ Κη-

ρύγματος δὲν ἔτυχεν ἀλλαχοῦ ἐπιδοκιμασίας.

Βεβαίως ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ ἱεροκλήρῳξ τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος ὀφείλουσι νὰ διατηρῶσιν ἀγρυπνον τὸ ὄμμα ἐπὶ τῶν πόθων τοῦ Προλεταριάτου· πρέπει νὰ μελετῶσιν αὐτοὺς κατὰ βάθος καὶ νὰ διαβλέπωσιν ἀκριβῶς ὁποῖαν ἐπιρροὴν αὐταὶ ἐξήσκησαν ἐπὶ τῶν ἐνοριτῶν καὶ τῶν ἀκροατῶν αὐτῶν. Ἄλλ' ἀντὶ νὰ δαυεῖζονται τὴν σοσιαλιστικὴν διάλεκτον, θὰ μεταβαίνοσι πρὸς τὰ ποίμνια αὐτῶν κηρύσσοντες αὐτοῖς τὴν διδασκαλίαν τῆς σωτηρίας, ἀγγεῖλλοντες αὐτοῖς τὰς τόσον ἀναγκαίας εἰς τὸν ἐργάτην χριστιανικὰς ἀληθείας, καταβάλλοντες πᾶσαν προσοχὴν ὑπὲρ τοῦ καλοῦ τῶν ψυχῶν, ὑπὲρ τῆς ἐπιστροφῆς αὐτῶν, τῆς ἀπολυτρώσεως, τοῦ φωτισμοῦ αὐτῶν. Μόνον τὸ κήρυγμα τοῦτο δύναται νὰ διανοίξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ κενοῦ βᾶθους, τῆς ἀσθενείας καὶ ἀνεπαρκείας τοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ νὰ καταρρίψῃ αὐτόν. Ἐπειτα δὲ κήρυγμα τοιοῦτον εἶναι σπουδαῖον στοιχεῖον πρὸς λύσιν τοῦ ἐργατικοῦ ζητήματος. Ὁσφ περισσότερον ὁ ρήτωρ τοῦ Ἄμβωνος διεσδύσῃ μετὰ συνέσεως καὶ ὀξυνοίας, μετ' ἀγάπης, μετὰ τῆς γλυκύτητος τοῦ λόγου εἰς τὰς συνηθείας τοῦ βίου, εἰς τὰς ἀναγκαϊότητας, τὰς μερίμνας, τὰς προσκρούσεις καὶ τὰς ἀνάγκας τοῦ προλεταρίου, ὅσφ περισσότερον θὰ προσπαθήσῃ νὰ ἐλύσῃ τὴν προσοχὴν αὐτοῦ εἰς τὸ μόνον ἀναγκαῖον πρᾶγμα, νὰ προσαρμόσῃ τὸν βίον αὐτοῦ πρὸς τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τόσο περισσότερον, διὰ τοῦ τρόπου τούτου, θὰ εὐτυχῇ νὰ συγκρατῇ τοὺς ἀγαθοὺς ἐν τῇ εὐθείᾳ ὁδῷ καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὸν περίβολον τῆς Ἐκκλησίας τὸ πλῆθος τῶν πεπλανημένων.

Θὰ ἦτο ἐνδειξίς ἀφροσύνης μεγάλης νὰ ὑποχωρήσωμεν ὀλιγοψύχως καὶ ἀπογοητευτικῶς πρὸ τῆς ἀρχομένης ἀπειλητικῆς παληροίας τοῦ Προλεταριάτου, πρὸ τῶν κομμουνιστικῶν τάσεων θερμοαίμων τινῶν, ἀπομιμουμένων πιθηκοειδῶς τὰ ἀλλαχοῦ συμβαίνοντα, καὶ παραδεχόμενοι τὴν δύναμιν τοῦ σοσιαλιστικοῦ ρεύματος, νὰ ἀρνηθῶμεν τὴν ἰσχὺν τοῦ Ἄμβωνος. Ἄν τοιοῦτο αἴσθημα ἀπογοητεύσεως δὲν κατέλαβε τοὺς Ἐκκλησιαστικοὺς λειτουργοὺς τῆς Δύσεως, ὅπου ἡ διαφθορὰ εἶναι εὐρύτερον διαδεδομένη καὶ ἡ σοσιαλιστικὴ κίνησις ἀσυγκρίτως περισσότερον συστηματοποιημένη, θὰ ἐπιτρέψωμεν νὰ θίξῃ ἡμᾶς τοὺς λειτουργοὺς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἧς οἱ πιστοὶ διψῶσι τὸν θεῖον λόγον καὶ τρέχουσι πρὸς αὐτόν ὡς ἔλαφοι ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, κρατοῦσι τὰς παραδόσεις καὶ τὰ ἔθιμα μετ' ἄκρας εὐλαβείας, ἔστω καὶ ἄν πλειστάκις ἡμεῖς αὐτοὶ οἱ κληρικοί γινώμεθα, ὡς μὴ ὄφθαλε, παραίτιοι σκανδαλι-

μοῦ τῶν συνειδήσεων αὐτῶν ; Μᾶλλον, καθὼς λέγει καὶ ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Kerpler, ἀρμόζει νὰ ἀνυψώμεν ὑπερηφάνως τὴν κεφαλὴν, πλήρεις ζέσεως καὶ εὐφροσύνης. Τὸ χριστιανικὸν Κήρυγμα ἔχει νὰ εἴπῃ τὴν λέξιν του, — λέξιν οὐσιώδη καὶ ὀριστικὴν — ἐν τῇ λύσει τοῦ κοινωνικοῦ ζητήματος. Ἐχει ὡς ἀποστολὴν νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ χριστιανισμὸς εἶναι στοιχεῖον προόδου καὶ πολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος, νὰ βοηθήσῃ δ' αὐτόν, ὡς τοιοῦτος, εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς προσπαθείας αὐτοῦ νὰ πραγματοποιήσῃ τὰς ἰδέας καὶ τὰς δυνάμεις αὐτοῦ. Ὁ δὲ προορισμὸς οὗτος τοῦ Θεοῦ Κηρύγματος δὲν εἶναι ἄνευ ἐλπίδος. Ἄλλως τε καὶ αὐτὸς ὁ ἐργατικὸς κόσμος, ὡς ἦδη προεῖπομεν, διψᾷ λόγον Θεοῦ διψᾷ, διότι δὲν ἐγένετο καὶ ζήτημα εἶναι ἂν γίνηται καὶ σήμερον τοιαύτη ὀμιλητικὴ ἐργασία, ὥστε νὰ ἀνταποκρίνηται πρὸς τὰς ἀνάγκας τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας αὐτοῦ ἔχει δὲ ἀνάγκην ποτισμοῦ τῆς διδασκαλίας τοῦ Θεοῦ λόγου, δημιουργουμένην ἐκ τῆς ἀποκλειστικῆς ἐνασχολήσεώς του εἰς τὰ συμφέροντα τῆς καταστάσεώς του, ἐκ τῶν ἠθικῶν καὶ πνευματικῶν αὐτοῦ ἀδυναμιῶν, ἐκ τῆς ἀπατηλῆς γοητείας παραδείσου τινὸς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπως χιμαιρικοῦ καὶ ἀφυσικοῦ.

Εἰς ἄλλα ἄρθρα θὰ ἐκθέσωμεν λεπτομερεστέρως γραμμὰς τοῦ ἀπ' ἄμβωνος ἐπιβαλλομένου εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς ἐποχὴν κοινωνιστικοῦ Κηρύγματος.

ΛΕΞΙΜ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Ι. ΚΑΡΠΑΘΙΟΣ

ΟΜΙΛΗΤΙΚΟΝ ΣΧΕΔΙΑΣΜΑ

Τὸ ψεῦδος

(Κυριακὴ 5' Λουκᾶ—26 Ὀκτωβρίου)

Ἐορτὴ Ἁγίου Δημητρίου

«Τι ἔμοι καὶ σοί, Ἰησοῦ, Ὑιὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου;»
(Λουκ. 8, 28)

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ. — Οἱ λόγοι οὗτοι, πίπτοντες ἐκ τῶν χειλέων ἀνθρώπου δαιμονιζομένου, εἶναι ἱκανοὶ νὰ δεῖξωσιν εἰς τοὺς φρονίμους, εἰς τοὺς μὴ καταδυναστευομένους ὑπὸ ἀκαθάρτων πνευμάτων, πόσον εἶναι μακρὰν τῆς πνευματικῆς πολιτείας καὶ τῆς χριστιανικῆς ζωῆς, ἐγκαθιδρύνοντες ὡς δόγμα βίου τὸ ψεῦδος. Δαίμων αὐτός, ἐκ φύσεως ἐργάτης τοῦ ψεύδους καὶ τῆς κακολογίας, ἦλθε σιγμῇ, καθ' ἣν ἀναγνωρίζει καὶ ὁμολογεῖ ὅτι οὐδεμία σχέση ἐπάρχει μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ὑιοῦ τοῦ Θεοῦ, τῆς Ἀληθείας αὐτῆς ! Καὶ τῶ ὄντι, τί ἄλλο δύναται ὁ δαίμων νὰ ἀναμένῃ παρὰ τοῦ Θεοῦ, εἰμὴ τὴν τιμωρίαν αὐτοῦ;... Πόσον ἡ Ἀλήθεια, πόσον ὁ Χριστός, ὅστις εἶναι αὐτὴ ἡ Ἀλήθεια, ἀξίζει νὰ εἶναι πάντων ἡμῶν ὁ πολυτιμότερος πόθος, μαρτυροῦσιν οἱ ποταμοὶ τῶν αἰ-

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ ΜΗΝΟΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

12	Ἀποστ. τῶν Πατέρων : Τέκνον Τίτε, πιστὸς ὁ λόγος... (Τίτ. 3,8—15)
19	Εὐαγγ. Δ' Κυριακ. Λουκᾶ : Ἐξῆλθεν ὁ σπείρων... (Λουκ. 8,5—15)
	Ἐωθινὸν 5' Ἦχος πλ. Δ'
19	Ἀποστ. ἸΗ' Κυρ. Ἀδελφ. ὁ σπείρων φειδομένως... (Β' Κορ. 9,6—11)
	Εὐαγγ. Γ' Κυρ. Λουκᾶ : Τῶ καιρῷ ἐκείνῳ ἐπορεύετο... (Λουκ. 7,11—16)
26	Ἐωθινὸν 7' Ἦχος Α'
	Ἀποστ. Ἀγ. Δημητρίου. Τέκνον Τιμόθεε, ἐνδυναμοῦ... (Β' Τιμ. 2,1—10)
26	Εὐαγγ. 5' Κυρ. Λουκᾶ : Τῶ καιρῷ ἐκείνῳ ἐλάθοντι... (Λουκ. 8,26—39)
	Ἐωθινὸν 11' Ἦχος Β'

μάτων, οἱ βασανισμοὶ καὶ τὰ παθήματα τοσούτων μαρτύρων !... Τίς λησμονεῖ τοὺς ὑπὲρ Χριστοῦ ἀγωνάσας, τὸ ὑπὲρ τῆς Ἀληθείας μαρτύριον τοῦ Μεγαλομάρτυρος, ἀλλὰ καὶ μυροβλήτου Δημητρίου;... Κρίμα ὅμως διότι ἀφήκαμεν νὰ κυριαρχήσῃ τόσον ψεῦδος εἰς τῆς γῆς τὸ πρόσωπον ! Κρίμα ὅτι, χριστιανοὶ ἡμεῖς, γεννήματα καὶ θρόσματα, ὀχυρούμεθα πάντοτε ὀπισθεν τοῦ ψεύδους καὶ ἡ γλῶσσα ἡμῶν κατέστη τοῦ Διαβόλου ὄργανον... ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ. — Α' Εἶδη τοῦ ψεύδους· Β'. Σοβαρότης τοῦ ἐλαττώματος τούτου.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ. — Εἶδη τοῦ ψεύδους.

Τρία εἶδη ψεύδους διακρίνομεν:

Ι. Ψεῦδος πρὸς διασκέδασιν:

α'. — Δημιουργοῦμεν, εἰς βάρος ἄλλων πάντοτε, δυστυχῶς, πλαστὰ γεγονότα, ἵνα «περάσωμεν τὴν ὥραν» εὐχαριστοῦντες καὶ εὐχαριστούμενοι.

β'. — Εἰς τὰ μικρὰ παιδία πρὸ πάντων, διὰ νὰ γελάσωμεν, κατεργαζόμεθα διάφορα ψεῦδη...

γ'. — Μεγαλοποιοῦμεν μικρὰ τινα πράγματα ἵνα προκαλῶμεν τὴν ἐντύπωσιν τῶν ἄλλων, ἐνῶ πρόκειται περὶ ψεύδους.

II, Ψεῦδος ἐπαγγελματικόν: βαθεῖα πληγὴ τῆς συγχρόνου κοινωνίας, πρὸ πάντων. Νομίζομεν ὅτι, ἂν ἐν τῇ ἐξασκήσει τοῦ ἐπαγγέλματος ἡμῶν ψευδῶμεν εἰς τὸν ἄλλον, ἐπετύχομεν τι ἐξ ἱκανότητος !

α' — Πόσοι ἐμπορευόμενοι ψεύδονται περὶ τὰς συναλλαγὰς ;

β' — Πόσοι εἰς τὰ σταθμὰ σφαγιάζουσι τὴν ἀλήθειαν ;

γ' — Πόσοι τὸ δίκαιον περιστάνουσι ὡς ἄδικον καὶ τἀνάπαλιν ;

δ' — Πόσοι ὑποκρίνονται ἐν τῇ ἐκκληρώσει τῆς ἀποστολῆς των ;

ε' — Πόσοι νοθεύουσι τὰ παρ' αὐτῶν παλούμενα ;

ς' — Πόσοι διὰ νὰ παράσχωσιν ἐκδούλευσιν εἰς τοὺς μὲν ραδιοῦργοῦσι διὰ μυρίων ψευδῶν τοὺς δέ ;

III. Ψεῦδος ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων : Διαδεδομένον καὶ τοῦτο : ἡ ψευδομαρτυρία, ἡ ψευδορκία, ἡ ψευδορκία ὄχι μόνον ἀπλῶν ἰδιωτῶν, ἀλλὰ καὶ προσώπων τῆς Ἐξουσίας καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ἱερατικοῦ κατάλογου ψεύδονται καταφώρως καὶ ἀθεοφόβως.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ—*Σοβαρότης τοῦ ψεύδεσθαι.*

1.—Αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ, μικρὸν ἢ μέγα τὸ ψεῦδος, ἐφ' ὅσον ἀντίκειται πρὸς τὴν Ἀλήθειαν, εἶναι κακόν. Εἶναι ἐπομένως προσβολὴ τοῦ Θεοῦ.

2.—Τὸ ψεύδεσθαι δημιουργεῖ τὸ σκάνδαλον καθ' ὅλας τὰς ἐκτάσεις ἐν τῷ οἰκογενειακῷ καὶ ἰδιωτικῷ βίῳ.

3.—Ὁ ψευδόμενος διακινδυνεύει πάντοτε τὴν τιμὴν καὶ τὴν ὑπόληψιν αὐτοῦ καὶ ἐπομένως βαίνει πρὸς τὴν καταστροφὴν.

4.—Τὸ ψεῦδος εἶναι ἐπικίνδυνον εἰς τὴν κοινωνίαν, διότι καταστρέφει τὴν ἀμοιβαίαν ἐμπιστοσύνην καὶ δίδει τόπον εἰς τὴν δυσπιστίαν καὶ καχυποψίαν καὶ τὰς ῥᾶδιουργίας, ἀνατρεπούσας τὴν κοινωνικὴν τάξιν.

5.—Ὁ ψεύστης γίνεται τέκνον τοῦ διαβόλου. ἀρκεῖ τοῦτο, ἵνα δείξη τοῦ κινδύνου τὴν ἔκτασιν· «*ὅμεις ἐκ τοῦ πατρὸς τοῦ διαβόλου ἐστέ...ὅταν λαλήῃ τὸ ψεῦδος, ἐκ τῶν ἰδίων λαλεῖ, οὗ ψεύστης ἐστὶ καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ*» (Ἰωάν. 8,44).

6.—Καὶ ἐν αὐτῇ ἀκόμῃ τῇ ἐπιγείῳ ζωῇ εἶναι ἐκτεθειμένος ὁ ψεύστης εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ. Τὸ πάθημα τοῦ Ἀνανίου καὶ τῆς Σαπφείρας εἶναι φοβερὰ ὑπόμνησις. (Πρξ. Ἀποστ. 5, 1—11).

7.—Ὁ ψεύστης, λέγων ποτὲ τυχὸν καὶ τὴν ἀλήθειαν, ἀναγκαζόμενος μάλιστα εἰς τοῦτο ὑπ' ἀνάγκης, δὲν εἶναι πιστευτός! Πόσον τοῦτο εἶναι ἐπιζήμιον ;

ΕΠΙΛΟΓΟΣ.—*Ἄς ἀγαπῶμεν τὴν ἀλήθειαν.* Ὁ λόγος ἡμῶν ἔστω : *ναί, ναί, οὐ οὐ* Εἰλικρίνεια, τιμιότης, εὐθύτης, ἀκεραιότης τοῦ χαρακτήρος, ἰδοὺ ζωντανὰ γνωρίσματα τοῦ κατὰ Χριστὸν βίου. Πατέρες, μητέρες, ἱερεῖς, διδάσκαλοι, οἱ ὀπωσδήποτε προϋστάμενοι καὶ παιδαγωγοῦντες τὸν μικρόκοσμον καὶ τὴν κοινωνίαν, ἅς εἴμεθα ὀπλισμένοι πάντοτε κατὰ τοῦ ψεύδους ὑπὸ πάσας αὐτοῦ τὰς μορφάς, ἡμεῖς πρῶτοι ἀποβαίνοντες φιλαληθείας τύποι καὶ ὑπογραμμοί, χάριτι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, *«τοῦ μαρτυρήσαντος τῇ ἀληθείᾳ»* καὶ πρεσβείαις τοῦ Μεγαλομάρτορος αὐτοῦ Δημητρίου.

E. I. K.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνήλθεν εἰς τακτικὰς συνεδρίας τὴν Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν τῆς Ἑβδομάδος ταύτης. Ἐκτὸς δὲ ἄλλων ἐξετασθέντων ὑπ' αὐτῆς ζητημάτων, ἐπεράτωσε τὴν ἐξέτασιν τοῦ οἰκονομικοῦ ζητήματος, ὁποῖος τὰ συμπεράσματα συνωφίσθησαν ἐν τῷ Ὑπομνήματι, ὑπερ' Ἐπιτροπεία ἐκ τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Ζακύνθου καὶ Καρυστίας ἐπέδωκε σήμερον εἰς τὸν Πρόεδρον τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, τὸν Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὸν Ὑπουργὸν ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν. Τὸ Ὑπόμνημα δημοσιεύεται ἐν τῷ μετὰ χεῖρας φύλλῳ.

—Μετὰ τὴν παραίτησιν τῆς Κυβερνήσεως Σοφοῦλη καὶ τὸν καταρτισμὸν νέας Κυβερνήσεως ὑπὸ τὸν κ. Μιχαλακόπουλον τὸ Ὑπουργεῖον ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως ἀνέλαβε προσωρινῶς ὁ κ. Σπουρίδης.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Διὰ πράξεως τοῦ ὁπουργοῦ τῆς Γεωργίας ὑπὸ ἀριθμ. 114215 καὶ χρον. 25 Σεπτεμ. ἐ.ξ. ἐπὶ τῇ θέσει τοῦ άρθρου 5 τοῦ ἀπὸ 4 Σεπτεμβρίου 1924 Νομοθ. Διατάγματος «περὶ τροποποιήσεως τοῦ Νομοθ. Διατάγματος τῆς 15 Φεβρουαρίου 1923 «περὶ ἀποκαταστάσεως ἀκτημόνων καλλιεργητῶν», ὡς τοῦτο ἔχει τροποποιηθῆ, ὡς καὶ τῶν προγενεστέρων ἀγροτικῶν νόμων, ὀρίζονται ὡς ἀπαλλοτριωτέα τὰ κάτωθι κτήματα (Μετόχια), κείμενα ἐν Χαλκιδικῇ καὶ ἐν τῷ νομῷ Σερρών·

1) Σουκίας ἐν Σιθωνίᾳ τῆς ἱερᾶς Μονῆς τῆς Μεγίστης Λαύρας.

2) Γουμάτι, περιφερείας Ἱερισσοῦ τῆς ἱερᾶς Μονῆς τῆς Μεγίστης Λαύρας.

3) Ὁρμιλίας, ἐγγὺς τοῦ Ἁγίου Ὄρους, τῆς ἱερᾶς Μονῆς Βατοπεδίου.

4) Ἀρουλιανή, νησίς ἐγγὺς τοῦ Ἁγίου Ὄρους, τῆς ἱερᾶς Μονῆς Βατοπεδίου.

5) Ποργοῦδια, παρὰ τὴν Ἱερισσόν, τῆς ἱερᾶς Μονῆς Ἰβήρων.

6) Βέγινα ἢ Βόζινα, περιφερείας Ὁρμιλίας, τῆς ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Διονυσίου.

7) Κούτσινα ἢ Κούτσος, Νιγρίτης, τῆς ἱερᾶς Μονῆς Κεστρομοουσίου.

8) Ζωγραφίτικο, Καλαμαριάς, τῆς ἱερᾶς Μονῆς Ζωγράφου.

9) Ποργαδίκια, παρὰ τὴν κόμην Γουματί, τῆς ἱερᾶς Μονῆς Δοχειαρίου.

10) Σπάρτη, ἐν Σιθωνίᾳ τῆς ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Παύλου.

11) Σπάρτη ἐν Σιθωνίᾳ τῆς ἱερᾶς Μονῆς Ξηροποτάμου.

12) Καρκαλιανόν ἢ Καρκαλιάνισκο, Κασσάνδρας, τῆς ἱερᾶς Μονῆς Καρκαλάου.

13) Φιλοθεϊτικόν, Κασσάνδρας, τῆς ἱερᾶς Μονῆς Φιλοθέου.

14) Πστριώτικον ἐν Σιθωνίᾳ τῆς ἱερᾶς Μονῆς Σιμωνόπετρας.

15) Τριπόταμος ἢ Ξηροπόταμος ἐν Σιθωνίᾳ (Περιφέρεια Παρθενῶνος) τῆς ἱερᾶς Μονῆς Κωσταμονήτου.

16) Ἐσφιγμενίτικον, ἐν Σιθωνίᾳ, τῆς ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου.

17) Ξενοφωντινόν, Ἁγίου Νικολάου, τῆς ἱερᾶς Μονῆς Ξενοφῶντος.

18) Πιληρομέτοχον, περιφερείας Πλανᾶ, τῆς ἱερᾶς Μονῆς Σταυρονικήτα.

19) Τὸ ἥμισυ ἐκ τοῦ Σταυρονικήτανος Μετοχίου, Κασσάνδρας, τῆς ἱερᾶς Μονῆς Σταυρονικήτα.

20) Ἀζάπικον ἢ Ἀζάπειον, ἐν Σιθωνίᾳ, τῆς ἱερᾶς Μονῆς Παντοκράτορος.

21) Γρηγοριάτικον, ἐν Κασσάνδρᾳ τῆς ἱερᾶς Μονῆς Γρηγορίου.

22) Τὸ ἐν Καλαμαριᾷ Μετόχιον τῆς ἱερᾶς Μονῆς Παντελεήμονος.

23) Τὸ ἐν Κασσάνδρᾳ Μετόχιον, παρὰ τὴν Ἄσθρον, κοινῶς καλούμενον Νερόμυλος, τῆς ἱερᾶς Μονῆς Παντελεήμονος.

24) Τὰ ἐν Συκιᾷ λιθάδια τῆς ἱερᾶς Μονῆς Παντελεήμονος.

25) Μετόχιον, ἐν Καλαρᾷ, κοινῶς καλούμενον Βουλγάρικο.

26) Μετόχιον ἐν Κασσάνδρᾳ κοινῶς καλούμενον Παστάβη.

27) Μετόχιον Χιλιαντάριον, παρὰ τὴν Ἴτρισσόν, τῶν τριῶν τελευταίων ἀνηκόντων εἰς τὴν Μονὴν Χιλιανταρίου.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Ἀθήναις

Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἀσωμάτων Πετράκη

Προκηρύττει ὅτι :

Δοθείσης μείζονος προτροπᾶς, ἐπαναλαμβάνεται τὴν 19 Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 τῆς μ. ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Κακουργιοδικείου Ἀθηνῶν, ἡ πλειοδοτικὴ δημοπρασία, 1) περὶ ἐκπαιήσεως δύο (2) τεμαχίων οἰκοπέδων ἐν θέσει Ἁγίου Σάββας Ἀθηνῶν 2) περὶ ἐκποιήσεως τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1 οἰκοπέδου ἐν Κερατέᾳ, 3) περὶ ἐκποιήσεως 22 περίπου στρεμμάτων ἀγρῶν καὶ ἀμπελων ἐν θέσει Ἁγία Σωτήρα τῆς περιφερείας Μενιδίου καὶ 4) περὶ 25ετοῦς μισθώσεως τῆς περιφερείας Ἀλυκῆ τῆς νήσου Γλυφάδος, τῆς Ἱ. Μονῆς, συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς διακηρύξεως αὐτοῦ.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον

Ἀρχιμ. Ἰωάν. Χρυσῆς

* Νικόλαος Γεωργιάδης

* Παρθένιος Ροδόπουλος

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Γεωργίου Μαυροματιῶν, διακηρύττει ὅτι, ἐκποιούνται διὰ πλειοδοτικῆς δημοπρασίας ἐνεργηθησομένης ἐν Μουζακίῳ τὴν 19ην ἐ. ἔ. τὰ κάτωθι: 1) Δέκα αἶγες, 2) Δέκα πρόβατα (προβάτινες), 3) Εἷς βοῦς, 4) Μία φορβός, 5) Πέντε τράγοι. Περισσότερας πληροφορίας δύνανται εἰ βουλόμενοι νὰ λάβωσι ἐκ τοῦ γραφείου τῆς Μονῆς.

Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Ἁγίου Γεωργίου τῆς 23 Σεπτεμβρίου 1924.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον, Θεόκλητος Οἰκονόμος, Φιλάρετος Ἰωάννου, Δωρόθεος Μπαλάτσης.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Γεωργίου Μαυροματιῶν, διακηρύττει ὅτι, ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικίσεως δύο ὑδρόμυλοι κείμενοι ἐν Μπουκοβίτσα καὶ Σιλαταίῃ. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Μουζακίῳ τὴν 19ην Ὀκτωβρίου 1924. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ἁγίου Γεωργίου τῆς 23 Σεπτεμβρίου 1924. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον Θεόκλητος Οἰκονόμος, Φιλάρετος Ἰωάννου, Δωρόθεος Μπαλάτσης.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Τατάρνης, προκηρύττει ὅτι, ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικίσεως τὰ ἐπόμενα κτήματα τῆς Μονῆς, ἦτοι: 1) Ὁ ἐν θέσει Μετόχι τῆς Τατάρνης Ὑδρόμυλος τῆς Μονῆς μετὰ τῶν παραρτημάτων αὐτοῦ, ἦτοι μανδανίου, ὑδροτριβῆς καὶ κήτου. 2) Τὸ ἐν τῇ θέσει Μιζούλα τῆς Τατάρνης παροδοχείον (χάμι) τῆς Μονῆς μετὰ τῆς περιτοχῆς καὶ τοῦ ἐκ παραρτημάτων δικαιοῦματος τῆς αὐτότης κατ' ἔτος τελουμένης ἐμποροπραγίας. 3) Τὸ θερινὸν λιθάδιον «Φτέρης» μετὰ τοῦ συνηνοικιαζομένου τεμαχίου, καλουμένου Λάπατο, κειμένου ἐν τῇ περιφερείᾳ Ἑπαιρικῶν, ἀπαντα ὑπὸ τὰ γνωστὰ αὐτῶν ὄρια καὶ ὑπὸ τοὺς ὅρους τοὺς ἐν τῇ διακηρύξει ἀναγραφόμενους. Ἡ ἐνοικίασις γενήσεται κεχωρισμένως δι' ἕκαστον τῶν ἐνοικιαζομένων κτημάτων. Ὡς πρώτη προσφορά ὀρίζεται διὰ μὲν τὸν ὑδρόμυλον δραχ. 3000, διὰ τὸ Παροδοχεῖον δραχ. 3000 καὶ διὰ τὸ Λιθάδιον «Φτέρης» δραχ. 5000 ἐπὶ τῶν ἐτησίων ἐνοικίων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Κερατέῃ ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου Ἀγραίων, παρουσίᾳ καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμῆλου ἢ ἀντιπροσώπου αὐτοῦ, τὴν 19ην Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν 10-12 π. μ. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Τατάρνης τῆς 20 Σεπτεμβρίου 1924. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον, Φιλάρετος Καρακώστας, Στέφανος Παπαδημητρίου, Βησσαρίων Ζηκραδούλας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ,

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ } ΕΣΩΤΕΡ. ΔΡΧ. 30—ΕΣΩΤΕΡ. ΦΡ. ΧΡ. 30
} ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΔΟΛΛ. 3

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† ΚΕΡΚΥΡΑΙ ΚΑΙ ΠΑΕΩΝ ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΙ

† ΚΑΡΥΣΤΙΑΙ ΠΑΝΤΕΛΗΜΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου

Γραφεῖα: Μέγαρον Ἀρχιεπισκοπῆς, Φιλοθέης 6, Ἀθῆναι

Τύποις "Φαίνας", Σταδίου 28, Ἀθῆναι